

ІНФІНІТИВ У СИСТЕМІ АТРИБУТИВНИХ ВІДНОШЕНЬ

Стаття продовжує цикл, присвячений актуальній проблемі в українському мовознавстві, — вивчення функціонально-семантичної категорії атрибутивності. Наголошується на важливості більш ґрунтовного аналізу атрибутивних конструкцій як таких, що здатні виражати широкий спектр семантико-синтаксичних відношень. Простежено атрибутивні конструкції із залежним інфінітивом. Констатовано, що причиною функціонування інфінітива в такій позиції стало те, що іменники, з якими сполучається інфінітив, переважно виступають інформативно недостатніми й вимагають свого поширення предикатним словом. З іншого боку, можливість іменникового функціонування інфінітива дає йому підстави займати атрибутивну позицію, як і будь-якому іменнику.

Інфінітив виконує функцію атрибута при певному колі означуваних слів, а саме віддіслівних зі значеннями мовлення, вміння, звички, наміру, психічного відношення, діяльності, готовності, ймовірності й іменниках, не співвідносних з іншими частинами мови, із семантикою: спосіб, причина, право, час тощо. Така обмежена кількість означуваних іменників, доволі суворі семантичні обмеження на сполучення інфінітива з іменником свідчать про непродуктивність атрибутивної позиції для інфінітива.

Ключові слова: *інфінітив; атрибутивна конструкція; атрибутивні семантико-синтаксичні відношення; периферійна зона категорії атрибутивності.*

Інфінітив – це своєрідна граматична форма, що характеризується в лінгвістиці складністю кваліфікації. Учених цікавлять походження, сполучуваність інфінітива з іншими словоформами, його синтаксичні функції. Гостро дискусійним є питання про синтаксичні функції присубстантивного інфінітива. Одні лінгвісти П. Лекант [5], К. Тимофєєв [8], схиляються до думки розглядати конструкцію субстантив + інфінітив як один синтаксичний компонент, позбавляючи при цьому інфінітив права виконувати самостійну синтаксичну функцію в реченні.

У дослідженнях лінгвістів, які кваліфікують інфінітив при субстантиві як самостійний член речення, простежуються такі погляди:

1) інфінітив, який прилягає до іменника виконує роль додатка (О. Шахматов [10]);

2) інфінітив при субстантиві виконує роль означення (І. Вихованець [3], О. Руднев [6]);

3) залежно від певних лексико-семантичних і синтаксичних чинників інфінітив при субстантиві може виконувати роль як додатка, так й означення (В. Бабайцева [1], В. Бріцин [2], В. Фурашов [10], Швець [11]).

Актуальність пропонованого дослідження зумовлена складністю й неоднозначністю кваліфікації форми інфінітива в сучасній лінгвістиці, а також можливістю інфінітива виражати атрибутивні відношення в складі атрибутивних конструкцій.

Метою статті є простежити особливості вияву інфінітива в атрибутивних конструкціях з урахуванням специфіки опорного слова.

У новітніх граматичних дослідженнях статус і місце інфінітива кваліфікують на основі його вживання у двох функційно-синтаксичних зонах – дієслівній та іменниковій (І. Вихованець [3, с. 118, 283], А. Жаркова [4, с. 118]). Обидві ці сфери функціонування інфінітива є наслідком транспозиції вихідних частин мови. При цьому логічним постає обстоювання тези про необхідність врахування формально-граматичного і семантико-синтаксичного функціонування інфінітива для аналізу його граматичного статусу, оскільки йому притаманні усі чотири загальновідомі частиномовні функції – дієслівна, іменникова, прикметникова і прислівникова: *Я буду краще вчитися; Доц почав накрпати; Виховувати – справа відповідальна; Мрія подорожувати в нього постала зненацька; Дівчата побігли до моря купатися.*

Інфінітив в атрибутивних конструкціях тлумачать як наслідок синтаксичної субстантивації, що стала можливою не за рахунок словозмінних морфем, а завдяки синтаксичній позиції. Проте в атрибутивних конструкціях інфінітив трапляється за обмежених лексичних умов, більшість іменників-назв предметів, тварин, осіб не можуть сполучатися з інфінітивом. На це здатні переважно іменники з абстрагованими, в основному модальними значеннями волевиявлення, бажання, спонування, а також іменники, що називають процеси, результати думки, які передаються інфі-

нітивом. У змістовій структурі означуваного слова закладена сема дії, спрямованої на об'єкт, який також має процесуальну семантику, що прагне реалізуватися за допомогою інших залежних компонентів. Це призводить до того, що в конструкціях атрибут, виражений інфінітивом, вимагає додаткового поширення в процесі розгортання висловлення: *...ні, радість така існувала, проте у стриманому вияві: в бажанні допомогти гостеві опорядити з дороги, в прагненні приготувати чимось кращим од того, що готувалось до столу для всієї родини звичайно, а ще – в бажанні збагнути думу гостя.* (Задорожна 2004, с. 26).

У сучасних дослідженнях інфінітивів все частіше розглядається як прислівна синтаксема, якщо він прилягає до слів з яскраво вираженим експресивним забарвленням, які називають особою за певними її ознаками, вміннями, нахилами тощо. Коли виникає недиференційоване відношення інфінітива до інших складових речення, то такий інфінітив розглядається як поширювач структурної схеми речення [7, с. 162].

І. Вихованець стверджує, що в атрибутивній синтаксичній позиції інфінітив трапляється тільки після віддієслівних іменників модального плану (бажання, вміння, прохання, наказ, сподівання) [3, с. 119].

Вивчаючи синтаксис і семантику інфінітива, В. Бріцин так само зазначає, що сполучуваність інфінітива з іменником – одна з його характерних рис, але за доволі чітких семантичних обмежень [2, с. 137]. Аналізуючи такі атрибутивні конструкції, автор зіставляє субстантивно-інфінітивні сполучення з дієслівно-інфінітивними, оскільки саме в лексичних значеннях абстрактних іменників, співвідносних з дієсловами чи прикметниками, є сема модальності, що об'єднує всі іменники, які сполучаються з інфінітивами.

Зібраний фактичний мовний матеріал загалом підтверджує тезу про те, що інфінітив здатен функціонувати при абстрактних іменниках. По-перше, це віддієслівні іменники зі значенням:

1) волевияву, психічної діяльності: *Хоч і побачив багато дивовижного, хоч і дуже тим одминився від отого колишнього Олексія, який бачив тільки ті поселення і укріплення, що траплялися на бажанні вернутися до родини* (Задорожна 2004, с. 153); *Нових барв до нашого прагнення всебічно осягнути феномен мистецької, насамперед літературної творчості, додає стаття Є. Маланюка «Думки про мистецтво»* (Ткаченко 1998, с. 45); *І в цьому ваше горе: через жадобу володіти чужими землями своєї знайти не можете* (Іваничук 1994, с. 173);

2) наміру, потенційної дії: *Чи не через нашу готовність вибирати між волею і неволею так трагічно довго тримав гетьман Мазепа в таємниці свій намір визволити Україну?* (Іваничук 1994, с. 40); *Життя в режимі нон-стоп примусило Стуса визначитися в ситуації, яку зумовили три доволі випадкові чинники: арешт Івана Світличного, рішення Дзюби-Чорновола повідомити громадськість про арешти та сирена, яку від страху втратити місце, ввімкнув директор кінотеатру* (Стус 2015, с. 204); *Іноді спадає на думку дивна фантазія віднайти день, якого мені не вистачає* (Земляк В. // Українське слово 1995, с. 472); *... якого не могли підсолодити ані почастілі, після 1991-*

го року, ентузіастичні відгуки його колишніх колег і студентів..., ані навіть зовсім

тридцять років як похований, сюжет із Палацом «Україна» (Забужко 2009, с. 47); *... Артем наздогнав мене вже на порозі поцілунком у щоку (мокрим) і погрозою подзвонити в кінці тижня...* (Забужко 2009, с. 58). Аналізовані атрибутивні конструкції характеризуються обов'язковістю інфінітива, що має доповнювальне модально-характеризувальне деліберативне значення;

3) психічного відношення: *Хлопець дуже скучив за мамою, але мрія владувати її заробленим хлібом, перемогла, – він обернувся в родича дроворубові* (Барка 1997, с. 357); *Це тим більше потрібно, що нашому народові уже сотні років загрожує небезпека стратити свою національність* (Вашенко 1994, с. 102); *Від безнадії побачити книжку опублікованою поет виготовив шість самвидавничих примірників* (Стус 2015, с. 226). В аналізованих конструкціях означувані іменники зі значенням психічного відношення виявляють більшу автосемантичність порівняно з іншими групами, подібні структури здатні виражати модально-характеризувальні відношення, ускладнені відтінком каузативності, що підтверджують трансформації: *надія побачити – надія, як би побачити; небезпека стратити – небезпека, як би не стратити;*

4) звички: *Кав'ярня на Академічній, у невеличкому дворіку, надавалася до «поправин» – звичаю святкувати весілля після весілля* (Хома 2003, с. 69); *Однак селянська звичка мати власний дім і не жити в хліві спільного мешкання змусила батьків малого Василя навіть попри втрати старшої доньки взятися за спорудження власного дому* (Стус 2015, с. 73);

5) мовлення: *Отаві враз захотілося, щоб вона повторила вчораїшнє запрошення подивитися її етюди ...* (Загребельний 2001, с. 24); *Давно вже не писав я тобі, власне, не виконав свою обіцянку написати тобі все, що я знаю про наші родини* (Мосендз Л.// Українське слово 1994, с. 192). Досліджувані атрибутивні конструкції виявляють співвідносність із атрибутивним знахідним з прийменником *про*: *домовленість продати – домовленість про продаж; обіцянка допомогти – обіцянка про допомогу*. Виняток тут становить конструкція з іменником *відмова*, яка співвідноситься з родовим відмінком, *відмова рецензувати – відмова від рецензії;*

6) спонукання: *І після кількох рапортів Стус отримав наказ прибути на курси офіцерів у містечко Чебаркуль, Челябінської області* (Стус 2015, с. 119); *Це був володар великого масштабу з надзвичайно широкими державницькими планами, що поставив собі завдання створити в Україні велику імперію ...* (Вашенко 1994, с. 108). В аналізованих конструкціях інфінітиви звичайно мають описово-тематичну функцію, іноді ускладнену відтінком наказовості. Найчастіше такі структури бувають співвідносними з родовим відмінком з прийменником *до* або знахідним із прийменником *про*: *заклик боротися – закликом до боротьби, прохання зустрітися – прохання про зустріч;*

7) спроби, спроможності: *... то була мов би остання спроба землі здобутись на життя* (Задорожна 2004, с. 168); *Брюнетка хихикає по-новому –*

збудженим, наелектризованим смішком жінки, що опинилася в крамниці коштовностей і відчуває щасливе запаморочення від самої змоги розглядатися й приміряти (Забужко 2009, с. 84). Інфінітив у таких конструкціях виступає поширювачем, що обмежує коло дій, пов'язаних з певними спробами, діями, спрямованими на досягнення результату, який позначає інфінітив;

8) уміння / невміння: *Очевидно, на цьому етапі поет ставився до неї серйозно й працював кілька місяців, адже вважав її етапною щодо вміння аналізувати поетичний текст* (Стус 2015, с. 104); *Ішов, клянучи себе за нерозважливість, за невміння залагодити те, що для кожної людини є основою – життя приватне* (Задорожна 2004, с. 255).

Проаналізовані випадки функціонування інфінітива при віддієлівних присубстантивах дають можливість говорити про певні особливості таких конструкцій. Опорний компонент, будучи девербативом, зберігає валентність вихідного слова й вимагає свого поширення інфінітивом, що дає підстави стверджувати про переваги саме об'єктної семантики. Однак твердження І. Вихованця про те, що будь-який компонент у присубстантивній позиції виконує атрибутивну функцію, вказує на можливість залежного інфінітива виражати в такій позиції й атрибутивні відношення. Таким чином, інфінітив у таких конструкціях є синкретичним компонентом, що поєднує в собі об'єктну й атрибутивну семантику з переважанням об'єктної. Актуалізація об'єктної семантики присубстантивного інфінітива спостерігається в тих випадках, коли названі іменники-девербативи входять до складу нерозчленованих синтаксично конструкцій, що перебувають у позиції присудка: *Якийсь між ними стояв бар'єр, і жоден із двох не мав охоти його долати* (Забужко 2009, с. 191); *не мав охоти – не хотів*; «Палім-песети» – це густий змістовно, децю засухий емоційно вистояний текст мужа, який давно перейшов потребу переплавляти в текст надміру індивідуальні враження чи емоції (Стус 2015, с. 344); *перейшов потребу – не потребував*.

Доволі численною є група деад'єктивних іменників, поєднаних з інфінітивами. Оскільки такі іменники є інформативно недостатніми, інфінітиви при них виконують атрибутивну доповнювально-обмежувальну функцію: ... *здавалося, нема в неї ні шкарубких рук і ніг, нема високого і легкого тіла, а є самі очі, які стали її естеством, здобувши здатність і діяти, і говорити* (Задорожна 2004, с. 112); *А ті, що відчували необхідність зостатися вірними заповітам Мойсея, не виходили навіть з шатрів ...* (Хоткевич Г. // Українське слово 1995, с. 70); *Ця здібність кваліфікувати свою поведінку називається сумлінням* (Ващенко 1994, с. 61); ... *і круто перемінює тон на призвоітний, діловий, надолжуючи втрачений темп несамо-витим натиском ерудиції, – трохи наче відмінниця, запідозрена в недовченому урокові й сповнена рішучості зараз же продемонструвати перед учителем (дарма що невидимим) свою бездоганність* (Забужко 2009, с. 77).

В аналізованих конструкціях, як і в попередніх, реалізуються синкретичні об'єктно-атрибутивні відношення з перевагою об'єктних, оскільки деад'єктиви

зберігають сполучувані можливості вихідних структур: *рішучий → до чого? – рішучість → до чого?*. Атрибутивні конструкції із залежним інфінітивом можуть мати синонімічні структури: *рішучість продемонструвати – рішучість до демонстрації*.

Крім розглянутих віддієлівних та відприкметникових іменників, з-поміж досліджуваного матеріалу виділяємо й інші, що утворюють з інфінітивом атрибутивну конструкцію, які можна об'єднати в такі групи:

1) із семою «спосіб»: *А іншого способу зняти побіду «сторі», щоб до глядача справді дійшло, нема – ну, то значить, і «сторі» нема, і йдуть собі з Богом, скаже вам усякий редактор* (Забужко 2009, с. 38); *Ганнуся довго пам'ятала її науку доглядати хворих* (Підмогильний 1992, с. 46); *Подобався мені Осика своєю манерою оповідати* (Косинка 2001, с. 24);

2) із семою «здатність»: *А ми, не маючи таланту написати історію гетьмана Мазепи, пишемо історію Петра, і зрячий уздрить* (Іванчук 1994, с. 57);

3) із семою «причина»: *Я вже проклінала діловода й шукала зачіпки якось одійти від нього* (Хвильовий 1995, с. 304); *Він не бачив причини розпочати з Андрієм розмову про такі дурниці* (Підмогильний 1992, с. 343);

4) із семою «система поглядів»: *На сьогодні панівною лишається концепція визначати термін «національна література» як специфічно національне в літературі певної нації* (Державин В. // Українське слово 1994, с. 456); *Всі три покоління об'єднують спільна колоніальна спадщина і людське кредо розробляти естетику гуманного* (Даниленко В. // Квіти в темній кімнаті 1997, с. 8);

5) із семою «часовий проміжок»: *Якби у нього був час подумати, він би ніколи не одружувався* (Хома 2003, с. 123); *Спадає мить хутчій опанувати себе, враз набути бадьорості* (Любченко А. // Українське слово 1994, с. 152);

6) із семою «право»: ... *Цей Великдень справді був чорним для родини Стусів, яка вже втратила своє місце в селянському світі, але це тільки почала здавати іспити на право існувати у світі індустріальному* (Стус 2015, с. 73);

7) із семою «нагода»: *Він тільки використав дану йому нагоду не говорити в цих віршах про своє свідомо-розумове наставляння..* (Гришко В. // Українське слово 1994, с. 212); *У вас є шанс переконатися в цьому і не зробити помилки* (Хома 2003, с. 13); *Артем (радий усякій оказії підкріпити хирлявий зв'язок якимись предметними зобов'язаннями...) спитав тоді про знімок...* (Забужко О. 2009, с. 59);

8) із семою «проблема»: *Перед нею стояла проблема надати решткам свого життя хоч якогось змісту напередодні старості ...* (Підмогильний 1992, с. 426);

9) із семою «мета»: *Якщо партнер затримує погляд на очах співрозмовника, то робить це з метою пригнітити людину.* (Глушчик 2003, с. 202);

10) зрідка з іменниками на позначення особи за її певним нахилом, уподобанням: *На обох героїв дивилися дівчата-офіціантки, я, парочка пабних засвідни-*

ків-любителів поспостерігати за тим, як хтось програє чи виграє (Пиркало 2004, с. 71);

11) зрідка з іменниками на позначення конкретних предметів: ... *на дні старої шухляди знайшлася облізла кулька не-знати-з-якого-приладдя...* (Забужко 2009, с. 30).

В аналізованих конструкціях з опорним власне-іменником і залежним інфінітивом реалізуються власне-атрибутивні відношення, при цьому опорний компонент найчастіше є іменником на позначення абстрактного поняття.

Дослідивши матеріал, дійшли **висновку**, що інфінітив може виконувати функцію атрибута при певному колі означуваних слів, а саме віддієслівних зі значеннями мовлення, вміння, звички, наміру, психічного відношення, діяльності, готовності, ймовірності й

іменниках, не співвідносних з іншими частинами мови, із семами: спосіб, причина, право, час і под. Можливість функціонування інфінітива в такій позиції зумовлена тим, що означені іменники, з якими сполучається інфінітив, переважно виступають інформативно недостатніми й вимагають свого поширення предикатним словом. На цій підставі відносимо атрибутивні конструкції із залежним інфінітивом до периферійної зони атрибутивності.

До **перспектив дослідження** системи атрибутивних компонентів в українській мові належить виявлення повного спектру формального і семантичного варіювання кожного з її складників, з'ясування специфіки їх взаємодії й взаємовпливу, а також розгляд категорії атрибутивності з погляду прагматики.

Список використаної літератури

1. Бабайцева В. В. Явления переходности в грамматике русского языка : монография / В. В. Бабайцева. – М. : Дрофа, 2000. – 640 с.
2. Брицын В. М. Синтаксис и семантика инфинитива в современном русском языке / В. М. Брицын. – К. : Наук. думка, 1990. – 477 с.
3. Вихованець І. Р. Теоретична морфологія української мови / І. Р. Вихованець, К. Г. Городенська. – К. : Універ. вид-во «Пульсари», 2004. – 400 с.
4. Жаркова А. В. Структурно-семантические особенности интонационно расчлененных предложений с субъектным инфинитивом / А. В. Жаркова // Переходность и синкретизм в языке и речи : межвуз. сб. научн. тр. – М. : Прометей, 1991. – С. 114–121.
5. Лекант П. А. Синтаксис простого предложения в современном русском языке / П. А. Лекант. – М. : Высш. шк., 1986. – 176 с.
6. Руднев А. Г. Синтаксис современного русского языка / А. Г. Руднев. – М. : Высш. шк., 1963. – 364 с.
7. Русская грамматика. В 2 т. Т. 2. Синтаксис / гл. ред. Н. Ю. Шведова. – М. : Наука, 1980. – 710 с.
8. Тимофеев К. А. Инфинитивные предложения в русском литературном языке / К. А. Тимофеев. – М., 1951. – 169 с.
9. Фурашов В. И. Современный русский синтаксис. Избранные работы / В. И. Фурашов. – Владимир : ВГГУ, 2010. – 368 с.
10. Шахматов А. А. Синтаксис русского языка / А. А. Шахматов. – М. : Эдиториал УРСС, 2001. – 624 с.
11. Швець І. Р. Синтаксичні функції інфінітива в сучасній українській літературній мові (Інфінітив у функції другорядних членів речення) / І. Р. Швець. – Одеса : Вид-во Одеського держ. ун-ту, 1972. – 58 с.

Список використаних джерел

1. Ващенко 1994: Ващенко Г. Виховний ідеал / Г. Ващенко. – Полтава : «Полтавський вісник», 1994. – 191 с.
2. Іваничук 1994: Іваничук Р. Орда: Іст. Роман / Р. Іваничук. – К. : Укр. центр духов. культури, 1994. – 192 с.
3. Забужко 2009: Забужко О. Музей покинутих секретів: Роман / О. Забужко. – Вид. 2-е, доп. – К. : Факт, 2009. – 839 с.
4. Задорожна 2004: Задорожна Л. Відстані без розлук / Л. Задорожна. – К. : Акцент, 2004. – 304 с.
5. Квіти 1997: Квіти в темній кімнаті. Сучасна українська новела: – К. : Генеза, 1997. – 432 с.
6. Косинка 2001: Косинка Г. Оповідання / Г. Косинка. – К. : Наук. думка, 2001. – 197 с.
7. Пиркало 2004: Пиркало С. Не думай про червоне: Роман не для молодшого шкільного віку / С. Пиркало. – К. : Факт, 2004. – 360 с.
8. Підмогильний 1991: Підмогильний В. Оповідання. Повість. Романи / В. Підмогильний. – К. : Наук. думка, 1991. – 800 с.
9. Стус 2015: Стус Д. Василь Стус: Життя як творчість / Д. Стус. – 3-тє вид. – К. : Дух і літера, 2015. – 384 с.
10. Ткаченко 1998: Ткаченко А. Мистецтво слова. Вступ до літературознавства / А. Ткаченко. – К. : Правда Ярославичів, 1998. – 448 с.
11. Українське слово 1994: Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст. у 3-х книгах. – К. : Рось, 1994. – Кн. 1. – 704 с.; Кн. 2. – 720 с.; Кн. 3 – 688 с.
12. Українське слово 1995: Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст. у 4 книгах. – К. : Рось, 1995. – Кн. 4; – 704 с.
13. Хвильовий 1995: Хвильовий М. Новели, оповідання / М. Хвильовий. – К. : Наук. думка, 1995. – 816 с.
14. Хома 2003: Хома А. Провина / А. Хома. – Львів : А. А. «Піраміда», 2003. – 224 с.

Л. С. Островская,

Черноморский национальный университет им. Петра Могилы, г. Николаев, Украина

ИНФИНИТИВ В СИСТЕМЕ АТРИБУТИВНЫХ ОТНОШЕНИЙ

Проанализированы атрибутивные конструкции с неспециализированными средствами выражения, а именно инфинитивами, что дает возможность квалифицировать их как периферию семантико-функциональной категории атрибутивности.

Констатировано, что причиной функционирования инфинитива в атрибутивной позиции стало то, что существительные, с которыми сочетается инфинитив, преимущественно выступают информативно недостаточными и требуют своего распространения предикатным словом. С другой стороны, возможность существительного функционирования инфинитива дает ему основания занимать атрибутивную позицию, как и любому существительному. Инфинитив выполняет функцию атрибута при определенном кругу означаемых слов, а именно отглагольных со значениями речи, умения, привычки, намерения, психического отношения, деятельности, готовности, вероятности и существительных, не сопоставимых с другими частями речи, с семантиками: способ, причина, право, время и тому подобное. Такое ограниченное количество означаемых существительных, довольно строгие семантические ограничения на сочетания инфинитива с существительным свидетельствуют о непродуктивности атрибутивной позиции для инфинитива.

Перспективой исследования может стать анализ атрибутивных компонентов в прагматическом аспекте.

Ключевые слова: инфинитив; атрибутивная конструкция; атрибутивные семантико-синтаксические отношения; периферическая зона категории атрибутивности.

L. S. Ostrovska,

Petro Mohyla Black Sea National University, Mykolayiv, Ukraine

INFINITIVE IN THE SYSTEM OF ATTRIBUTIVE RELATIONS

The subject of study is the infinitive to attributive constructions. The purpose of the article is to reveal the peculiarities of the infinitive to attributive constructions taking into account the specifics of the reference words. The novelty of the study lies in the fact that the material of artistic and journalistic texts, proved the possibility of the functioning of the infinitive as attribute. The theoretical value of the present article is that the analyzed attribute design with unspecialized means of expression, namely, infinitives, which makes it possible to qualify them as semantic-functional peripherals category attribution. The practical importance of this study suggests that the proposed material in the development of special courses on functional and semantic syntax. It is determined that the reason for the functioning of the infinitive in the attributive position was that nouns, which combines the infinitive, mainly informative appear insufficient and need to spread the word predicate. On the other hand, the possibility of the infinitive noun functioning gives him a reason to take a position attribute, like any other noun. This signified a limited number of nouns; semantic rather strict restrictions on the combination of the infinitive noun indicate unproductive attribute position for the infinitive. Analysis of attribute components in the pragmatic aspect may be the prospect of the study.

Key words: infinitive; attributive construction; attributive semantic and syntactic relationships; peripheral zone attribution category.